

DEN ŠESTNÁCTÝ

21. Kapitola

„Barrett?“ zvolá Miles kousek ode mě, zatímco zápolí se zazulovanými vodítky. Je 15:26 a vyzvání mu mobil, a když se ho snažil vypnout, spadl mu na zem. „Nechceš mi trochu pomoci?“

Jeden z jeho psů napíná vodítko a soustředěně na mě zírá. Dvě štěňata se perou, jedno čůrá a další tu moč očichává.

„Víš, kdybych mohla, tak ti pomůžu,“ křiknu zpátky a snažím se odtáhnout svoji vlastní smečku od nějaké ženy s netečně se tvářícím buldočkem.

Když se nad tím zamyslím, adoptovat tolik psů, kolik nám útulek dovolí, asi nebyl nejmoudřejší nápad. Nejdřív nám dovolili adoptovat jen jednoho, možná dva, kdyby to byli parťáci. Nakonec nám jich ale nechali neuvěřitelných patnáct: tři labradory, dva křížence pitbulů, čtyři křížence čivav, obrovského nádherného samojeda a hrstku naprostých pouličních směsek.

Je úžasné, co dokáže obrovské množství peněz. V útulku jsme řekli, že jsme nedávno přišli k dědictví. Chtěli jsme těm psům dopřát ten nejlepší život, jaký jde, život plný pamlsků, mazlení a drbání za ušima.

A dneska jim přesně tohle dopřejeme.

„Kdo je nejhodnější pejsek? A kdo je nejhodnější fenka?“ Zdá se, že psi milují, když Miles mluví přímo k nim, protože přestanou dělat, co dělají, a otočí se přímo na něj. Někteří z nich nakloní hlavu. „Správně, vy všichni jste nejhodnější!“

Dostanu se k Milesovu mobilu jako první. Kleknu si, abych ho zvedla ze země. „Max,“ přečtu z displeje a poprvé se dozvím, kdo mu volá. „Ten člověk, který ti každý den volá, je tvůj brácha?“

„O nic nejde,“ oduší. „Jen se zeptá, jestli ho někam odvezu.“

„Aha.“ Jestli říká pravdu, je zvláštní, že nechce být konkrétnější, ale usoudím, že nemá cenu dotírat. Nemají bůhvíjak blízký vztah – možná v tom vážně není nic dalšího.

Dostaneme se do části parku, kde psi mohou běhat na volno, a když je vypustíme, je na ně vskutku majestátní pohled. Moji psi využívají příležitosti a shluknou se kolem Milese, krčí přední nohy a prosí ho, aby si s nimi hrál.

„Jak jsi to dokázal?“ zeptám se. Nechápu, proč mu tak zobou z ruky.

„Netuším,“ odpoví a znovu se hřejivě a trochu moc hlasitě rozesměje. Černý labrador jménem Otis a drobná koule chlupů jménem Falafel se posadí a začnou vrtět ocasy, očividně chtějí pamlsky. Vypadá to, že z Milese vyzařuje nějaké kouzlo, kterému psi houfně podléhají. Hrábne do batohu, řekne jim, ať čekají, a vytáhne hrst dobrot.

„Vypadá to, jako by ses před odjezdem vykoupal v burákovém másle.“ Natáhnu dlaň s těmi samými pamlsky a snažím se je nalákat k sobě. Neúspěšně.

Miles si chytne límeček a přičichne si. „Nebo jim fakt voní Old Spice.“

Aha. Tak to je ta vůně. Možná teď přestanu schízovat. Prostě si pořídím vlastní lahvičku Old Spice a pak budu moct Milese inhalovat, kdykoli se mi zachce, aniž bych si připadala jako úchylák.